

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Ми продовжуємо розповідати про працівників міліції та воїнів Національної гвардії України, що поклали життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу й посмертно відзначені державними нагородами.

Навіть на тлі сотень життів захисників, покладених на вітер Вітчизни під час «неоголошеної війни» на українському Сході, ці дві втрати виглядають особливо трагічними. Бо обидва ці хлопці-однолітки загинули в розквіті життєвих сил – у 21-річному віці, сповненими ентузіазму, надій, планів на майбутнє. В обох – складна доля: вони зростали без батьківського піклування. Обидва були активними учасниками Революції Гідності, після якої добровольцями стали до лав військового резерву Нацгвардії...

Указом Президента України від 31 жовтня 2014 р. снайпер батальйону оперативного призначення імені Героя України генерал-майора С. Кульчицького військової частини Північного оперативного-територіального об'єднання Національної гвардії України старший солдат резерву Віктор Єременко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Про черкасця Віктора Вікторовича Єременка один із його бойових побратимів на сторінці «Фейсбуку» написав: «Ми з ним з однієї сотні, разом і в батальйон пішли. Часто спілкувалися, він розповідав про себе, але ніколи не скаржився. Прагнув говорити лише про позитивні моменти у своєму житті. Інтернатівський він, його виховувала бабуся – складно все у його долі було...».

Чи варто взагалі, навіть дуже обережно, оприлюднювати такі, сучасні, деталі біографії? Гадаю, варто, зокрема для того, щоб інші діти та юнаки, особливо – сироти, мали приклад того, як усупереч скрутним життєвими обставинам така молода людина, як Віктор, не зневірилася, не образилася на весь світ і обрала шлях чесного, сповненого праці й труднощів, корисного для суспільства життя, крокуючи ним упевнено й завзято.

Саме таким був Віктор, дитинство якого аж ніяк не назвеш безхмарним. Він рано втратив батька, а згодом, разом із п'ятьма братами й сестрами – осиротів за живої матері, яку було позбавлено батьківських прав через надмірне захоплення оковитою. Хтось із цих дітей знайшов притулок в іншій родині завдяки усиновленню, хтось виховувався у спеціалізованому дитячому закладі. А Віктор, закінчивши Смілянську загальноосвітню школу-інтернат, працював різноробом та охоронцем, згодом вступив до Тальнів-

ського будівельно-економічного коледжу Уманського національного університету садівництва. Весь цей час він вболівав за своїх рідних, зокрема, всіляко допомагав бабусі. 72-річна Ганна Олександрівна в розмові з місцевими журналістами зі сльозами на очах розповідала про онука: «Вітя ніколи не сидів без діла, все вдома робив – на городі порався, дров на зиму заготовив. Яку копійку заробить – усе додому. Все за бабу переживав, золотий мій онучок...».

Коли в центрі столиці постали перші намети Євромайдану, Віктор твердо вирішив – його місце саме там, серед тих, хто захищає свою гідність і гідність співвітчизників від свавілля тодішньої

новоствореної Національної гвардії. Серед тих, хто пройшов відбір і став до лав найпершого в новітній історії України добровольчого підрозділу – 1-го резервного батальйону НГУ, був і Віктор Єременко, який дістав позивний «Тигр».

За два місяці він у складі батальйону вже виконував бойові завдання в районі АТО, на блокпосту під Слов'янськом. Якою б скромною комусь не видається єдина здобута ним за життя відзнака – вручені після ротації перед строем погоні з нашивками

влади. Покинувши навчання, разом із представниками різних куточків України став до лав 22-ї сотні майданівської Самооборони (де був відомий під позивним «Снайпер»). Пройшов барикадні сутички на вулиці Грушевського, у Маріїнському парку та найзапекліші – на Інститутській. Завжди спокійний, мовчазний, справедливий і прямодушний, із сумним поглядом – таким Віктор запам'ятався побратимам, які вже тоді відзначали його міцну статуру, відвагу та стійкість у найнебезпечніших ситуаціях.

Після перемоги Революції Гідності й початку анексії Росією Криму, самооборонівці 22-ї сотні повним складом з майдану Незалежності вирушили на полігон

старшого солдата – він дуже пишався цим підвищенням, як першим кроком для подальшої кар'єри. Йому подобалась служба, братерська атмосфера в колективі, він казав друзям і родичам, що планує згодом працювати правоохоронцем: «Адже після Перемоги в „органах“ потрібні будуть чесні люди, які не продаються...».

Ще мріяв про відпочинок із друзями в наметах на березі Дніпра, мріяв відновити зв'язок з усіма своїми братами та сестрами, мріяв про те, щоб створити власну родину, у якій, на його думку, повинно бути не менше як три дитини. «Навіть імена їм придумував...» – із сумом згадувала молодша сестра Ксенія, яка

досі картає себе за те, що навіть посварилася з Віктором, коли він, незважаючи на її та бабусині умовляння, після короткої відпустки знову почав збиратися «на фронт», пояснюючи: «Я не можу покинути хлопців»...

Під час третього відрядження на схід, вранці 10 вересня старший солдат резерву Єременко зголосився добровольцем до складу групи гвардійців-резервістів, які разом із побратимами-десантниками наважилися на сміливу вилазку до терикона, що височів неподалік їхнього блокпосту на підступах до міста Вуглегірська. Учасники того рейду потім відверто зізналися: припустилися помилки, поклавшись на дані розвідки, які виявилися хибними – наткнувшись на добре обладнані позиції бойовиків-сепаратистів, розвідгрупі довелося відступити, вивозячи «на броні» кількох поранених. Одним із них був Віктор: діставши тяжке кульове поранення в груди, він помер у Центральній міській лікарні Артемівська...

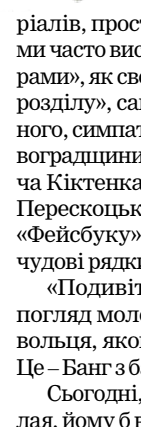
Побратими помстилися за цю смерть: «знесли» ворожий блокпост, підірвали склад їхніх боеприпасів. Крім того, у бою було знищено двох ворожих снайперів, один із яких, найвірогідніше, стріляв у Віктора...

За три дні після його загибелі тисячі жителів села Білозір'я Черкаського району та навколишніх сіл проводили в останню путь молодого героя, виконавши його волю: «Якщо загину, поховайте мене гарно...» – було якось сказав він рідним. Земляки зібрали значну суму грошей на поховання, голова обласної ради Валентина Коваленко вручила бабусі Віктора його посмертну нагороду – відзнаку «За заслуги перед Черкащиною». А згодом на зборах сільської громади Ганні Олександрівні за дорученням Президента України було вручено й державну нагороду – орден «За мужність» III ступеня.

Як розповів «ІЗ» білозірський сільський голова Володимир Міщук, нині проходить процедуру громадського обговорення питання про перейменування на честь Віктора вулиці Щорса, де стоїть його рідна хата. У музеї історії села створено експозицію, присвячену Віктору Єременку, а в поминальний день, на свято Вознесіння Господнього, заплановане відкриття пам'ятника на його могилі. Крім того, сільська влада опікується родиною героя...

Указом Президента України від 26 лютого 2015 р. кулеметник батальйону спеціального призначення «Донбас» військової частини Північного оперативного-територіального об'єднання Національної гвардії України солдат резерву Гордій Кіктенко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Про одного з наймолодших бійців батальйону НГУ «Донбас» залишився чимало фото- та відеоматеріалів, просто тому, що побратими часто виставляли «перед камерами», як своєрідне «обличчя підрозділу», саме цього життєрадісного, симпатичного юнака з Кіровоградщини – Гордія Олександровича Кіктенка. Журналіст Юліана Перескоцька на своїй сторінці у «Фейсбуку» написала про нього чудові рядки:

«Подивіться в ці вічі. На цей погляд молодої України. Добровольця, якого з нами вже немає. Це – Банг з батальйону „Донбас“».

Сьогодні, у День святого Миколая, йому б виповнилось 22.

Він би святкував. Ввімкнув би музику на ноутбук і усі б танцювали. Сміявся б більше за всіх. Заряджав би всім позитивом, бо він був таким – позитивним, з гарячим серцем. З ним хотілось жити й дивитись у світле майбутнє.

Це один з перших хлопців, з яким я познайомилася, коли вперше поїхала в липні на Схід. Командир його взводу сказав нам, журналістам, що він розповість, як вони звільняли блокпост та забрали трофейну машину зі зброєю. Дивлюсь і бачу, що переді мною зовсім юний хлопець.

– Скільки тобі років? – запитую. – Що ти тут робиш? А батьки знають?

– Я захищаю свою країну. Мені 21 рік. Я сирота. Залишилась бабуся, якій я дзвоню. Маю змогу пої-

хати за кордон, як дехто з моїх друзів, і не думати про це все, але я залишився тут і пішов добровольцем, бо це мій обов'язок...

Я замерла. У мене не було слів. Я пишалася НИМ.

У Кураховому він позичав мені ноутбук і показував свої тату.

У нього був кулемет і на операції він збирався одним із перших. Гордій загинув в Іловайську 29 серпня. Усі пам'ятають його усміхненим.

Йому могло б виповнитися 22. Він би міг будувати разом з нами Україну...

Герої не вмирають! Вічна пам'ять!..»

Його мати передчасно померла, коли Гордію було лише чотири роки. У рідній Олександрії його виховали й «вивели в люди» бабуся та дідусь. Він закінчив середню школу та Олександрійське професійно-технічне училище № 17, здобувши фах верстатника широкого профілю. Був відомим у місті активістом неформального руху вболівальників столичного футбольного клубу «Динамо», захоплювався малюванням і танцями у стилі хіп-хоп, мав багато друзів. Був призваний на строкову військову службу до лав Збройних сил України, згодом продовжив службу за контрактом. У грудні 2013 р. звільнився в запас і повернувся в Олександрію.

Під час Революції Гідності став до лав активістів олександрійської Самооборони, чергував на утвореному біля міста блокпосту. Згодом, підписавши контракт про проходження служби у вій-

ськовому резерві Національної гвардії України, був зарахований до резервного батальйону спеціального призначення «Донбас». Брав участь у багатьох боях з визволення від бойовиків-сепаратистів населених пунктів Східної України. «Пригадую, з якою безпосередністю він приміряв шойно отримані захисні шоломи – радів і сміявся. Певною мірою він залишався дитиною – але з іншого боку – це був цілком дорослий, змушлений, справжній чоловік, який заслужив повагу й довіру набагато старших бійців...» – згадував про нього один із побратимів із позивним «Ромео».

Після трагедії «Іловайського котла» друзі тривалий час шукали тіло Гордія, яке, за словами одного з друзів Гордія, який заслужив повагу й довіру набагато старших бійців...» – згадував про нього один із побратимів із позивним «Ромео».

Після трагедії «Іловайського котла» друзі тривалий час шукали тіло Гордія, яке, за словами одного з друзів Гордія, який заслужив повагу й довіру набагато старших бійців...» – згадував про нього один із побратимів із позивним «Ромео».

Після трагедії «Іловайського котла» друзі тривалий час шукали тіло Гордія, яке, за словами одного з друзів Гордія, який заслужив повагу й довіру набагато старших бійців...» – згадував про нього один із побратимів із позивним «Ромео».

А 5 листопада за участі 84-річної бабусі, Ніни Миколаївни Кіктенко, на фасаді будівлі Олександрійської середньої загальноосвітньої школи № 15 було урочисто відкрито меморіальну дошку на честь її випускника Гордія Кіктенка (пам'ять про героя згодом було увічнено в експозиції шкільного музею). Наказом командувача Національної гвардії України від 10 листопада 2014 р. солдата резерву Кіктенка зараховано навечно до списків 1-ї роти батальйону спецпризначення НГУ «Донбас».

Пам'ять Гордія Кіктенка увічнено встановленням меморіальної дошки в його рідній школі

Підготував Сергій КОВАЛЕНКО, «ІЗ»